

« zurück blättern vor »

KIKOWAĆ v. imp., ab 1910; ‘beobachten, aufmerksam betrachten’ – ‘obserwować, baczenie przyglądać się, patrzeć’: 1910 Trub.nr 8 s.4, WIECZ *Frajer kikuje na mnie spod oka.* o 1927 Mar Łów 24, WIECZ *A tu naraz powiadają: Ty! Twoja wina, draniu, źleś kikował!* o 1960 Przekr. 792, DOR *Czy wóz jeszcze jechał, po rejestracyjnych znakach kikowałem, jaki będę miał połów.* – SW, DOR. ◊ **Etym:** nhd. *kiken* v., ‘gucken, blicken’, GRI. ◊ **Konk:** †*kukać*. ◊ **Der:** *kik* subst. m., ‘Blick’, 1910 Trub. nr 20 s.2, WIECZ *Me marzenie, to kieszenie, na nich robię zawsze kik.* Zuerst geb. WIECZ; *kiknąć* v. pf., [hapax] 1910 Trub. nr 19 s.4, WIECZ *Ty, Mańka, lepsze oko masz, zza rogu kiknij raz, a może kto poleci na twą twarz.* Zuerst geb. WIECZ. ❖ Aus der Gaunersprache ist *kika dawać* ‘aufpassen’ (ESTRSZWAR 1903), *kik dziakować* ‘schauen’ (KURKA 1907: *dziakować* ‘geben’), *kikować* ‘beobachten, aufmerksam betrachten’ (LUDWIKOWSKI und WALCZAK 1922) gebucht. Es ist also möglich, daß *kik* auf mundartliches md. *kiek* (GRIMM) zurückgeht. Die Belege aus WIECZORKIEWICZ stammen aus der niedrigen Umgangssprache (“Warschauer Mundart”) des Stadtpöbels, die Herkunft aus der Gaunersprache ist also wahrscheinlich.

« zurück blättern vor »